

blivende ved Særlovgivningens Regler, se den almindelige Lov om Bekæmpelse af smitsomme Plantesygdomme og Skadedyr Nr. 488 af 21. December 1923 foruden en Række Særlove angaaende enkelte Skadedyr og Plantesygdomme.

Til § 199. (U. § 180, jfr. Mot. Sp. 298).

Udkastets Bestemmelse om *Dyrplageri* er formuleret i Overensstemmelse med § 1 i Lov om Værn for Dyr Nr. 152 af 17. Maj 1916 og fortsætter Straffen under eet til Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 6 Maaneder. I Modsætning hertil er der i Lovforslaget sondret mellem egentligt Dyrplageri, for hvilken Forbrydelse Straffen er Fængsel indtil 6 Maaneder, og anden uforvarlig Behandling af Dyr, for hvilket Forhold der hjemles en mildere Straf (Hæfte eller Bøde). Naar man ved Fastsættelsen af Straffen for dette sidste Forhold har nævnet den strængeste Strafart først, er det for derved at betegne denne som den principale. Hensigten med disse Ændringer i Udkastets Bestemmelser er at skærpe Straffen for uforvarlig Behandling af Dyr, særlig for de grovere Former af dette Forhold (Dyrplageri).

22de Kapitel.

Betleri og skadelig Erhvervsvirksomhed.

Dette Kapitel omhandler de forskellige Overtrædelser af den almindelige Pligt til at søge at skaffe sig sit Underhold paa lovlig Maade. De her samlede Bestemmelser rammer derfor 1) de arbejdssky Personer, der i Stedet for ved Arbejde søger deres Underhold ved Tilbetling af Almisse (§ 200), 2) Personer, der som Følge af vanemæssig, selvforskyldt Lediggang enten selv falder det offentlige til Byrde eller unnlader at opfylde deres Forsørgelsespligter, eller som, uden at dette er Tilfældet, ikke kan oplyse, hvorledes de faar Midlerne til deres Underhold, og derfor maa antages ikke at skaffe sig dette paa lovlig Maade (§§ 201—203), og 3) endelig Personer, der mere direkte udøver en i Almindelighed lysky Virksomhed, der maa betegnes som almenskadelig (§§ 205—210).

Til § 200. (U. § 181, jfr. Mot. Sp. 299—301).

Paragraffen omhandler *Betleri*, hvorom Reglerne nu findes i Lov 3. Marts 1860 § 3 og Straffelovstillæg 1. April 1911 § 8. Ny i Forhold til den gældende Lovgivning er

Forelagte Lovforslag m. m.

Bestemmelsen om nedsat Straf, eventuelt Bortfald af Straf for den, som betler af Nød, forudsat at der ikke er Tale om vanemæssigt Betleri, jfr. nærmere Mot. Sp. 299—300.

Lovforslaget adskiller sig fra Kommissionens Udkast ved yderligere paa forskellige Punkter at mildne Strafbehandlingen af Betleri. For det første mener man, at det utrykkelig bør bestemmes i Loven, at det kun er den, som »gentagende« gør sig skyldig i Betleri, der skal kunne straffes. Denne Begrænsning af det straffbares Omraade stemmer med den almindelige Opfattelse og med den Retspraksis, der i Tidens Løb har fæstnet sig. En videregaaende Straffetrusel vil overhovedet heller ikke kunne gennemføres. Dernæst har man kun foreslaaet Straf for den, som tillader, at nogen til hans Husstand hørende Person under 18 Aar betler, medens det i Følge Kommissionens Udkast er tilstrækkeligt til at paadrage Strafansvar, at vedkommende ikke har afholdt en saadan Person fra Betleri. Endelig har man saavel i Stk. 1 som i Stk. 2 mildnet de i Udkastet fastsatte Straffe, jfr. herved ogsaa den fra Udkastet afvigende Bestemmelse i § 68, Nr. 2 (U. § 65, Nr. 1) om Anvendelse af Arbejdshus overfor Betlere.

Det er en Selvfølge, at det ogsaa ved Anvendelsen af Stk. 2 kræves, at vedkommende gentagende har gjort sig skyldig i Betleri.

Til §§ 201—203. (U. §§ 182—184, jfr. Mot. Sp. 301—04).

§§ 201 og 202 angaar det straffbare Forhold, der i Udkastet (§§ 182 og 183) ligesom i den nugældende Lovgivning (Lov 3. Marts 1860 § 1, jfr. Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 § 1) benævnes *Løsgængereri*. Man har opgivet denne Betegnelse, da den er et daarligt Udtryk for det, som karakteriserer de i Paragrafferne omhandlede straffbare Forhold.

Udkastet ændrer noget den i Lov 3. Marts 1860 § 1 givne Bestemmelse af Forbrydelsen særlig derved, at Straf i alle Tilfælde er betinget af, at der forud er givet en Advarsel eller et Paalæg fra Politiets Side, jfr. nærmere Mot. Sp. 301—02.

Lovforslaget afviger paa følgende Punkter fra Kommissionens Udkast.

I § 201 (U. § 182) har man opstillet som Betingelse ikke blot for Straf, men ogsaa for Tildelelsen af Advarsel, at vedkommendes vanemæssige Lediggang maa anses for selvforskyldt. Endvidere har man formuleret Bestemmelsen i Stk. 1 saaledes, at den kan komme til Anvendelse, naar ved-